

language philosopher Aleksarha; system of graphic signs Claudius Galen, through which could communicate with people who speak different languages; international language of medieval Latin; projects and attempts to create an international language in the form pazyhrafiy A. Renzi, B. Henslou M. Pec, J. Grimm, S. Ivitsevych F. Julien, J. Roux, A. Bahmayr etc .; artificial languages by prominent philosophers, scientists and artists XVI-XVII centuries. (Thomas More, Tommaso Campanella, Jan Amos Comenius, Francis Bacon, Rene Descartes, Isaac Newton, Gottfried Leibniz, and others.) Project «music» international language of Jean François Syudra named author of «Solresol» (beginning of XIX century.) and others.

It was found that the first tangible results in the creation of real targets as was the language «Volapuk», whose author was the Catholic prelate of Bavaria, famous polyglot, author of «universal alphabet» Johann Martin Schleyer.

Despite a number of shortcomings Volapük brought undeniable benefits to address the creation of the planned neutral international language and wide use in public practice. The world was convinced that it was created by one person, can serve as an instrument, it is suitable for communication between multilingual people.

Key words: international planned language interlinguistics, Volapuk, J. Schleyer, esperanto.

Одержано редакцією 22.05.2016
Прийнято до публікації 26.05.2016

УДК 378

КРАВЧЕНКО Оксана Олексіївна

кандидат педагогічних наук, доцент,
декан факультету соціальної та психологічної
освіти Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини
e-mail: okskravchenko@mail.ru

ПЕДАГОГІЧНА КУЛЬТУРОЛОГІЯ У СТРУКТУРІ ГУМАНІТАРНОГО ЗНАННЯ

Анотація. У статті здійснено теоретичне узагальнення проблеми взаємозв'язку, взаємовпливу феноменів культури та освіти, обґрунтування доцільності врахування культуроцентризму в гуманітарному знанні та педагогічному зокрема, розкриття відповідності процесів стратегічного планування актуальних освітніх парадигм із соціологічним і культурологічним визначенням мети освітнього процесу. Сьогодні здійснюються численні спроби теоретично виявити особливості взаємозв'язку культури, освіти і соціуму. Перспектива розвитку гуманітарної науки XXI ст. пов'язана із вирішенням завдання оцінки значення культури у процесі реалізації освітнього плану людства. Тим самим культура організовує соціум і підтримує його розвиток своїми ідеалами. У результаті постає можливість сформулювати закон соціально-культурної рефлексії: культура формує соціум, а соціум у відповідь забезпечує культурі можливість саморуку і саморозвитку. Відношення між системою культури і системою соціуму будується через систему освіти. Дослідженням механізмів та закономірностей функціонування цього процесу являють собою предмет педагогічної культурології. Рівні педагогічної культурології: на рівні фундаментальних завдань – це обґрунтування освіти як феномену культури, виявлення морфології освітньої сфери як підсистеми культури; на рівні антропологічних завдань – виявлення еволюції людського знання у всіх культурно-освітніх середовищах. На рівні прикладних завдань – розробка технології модернізації освітньої сфери у відповідності із закономірностями культурної еволюції і сучасного культурного етапу.

Ключові слова: освіта, культура, педагогічна культурологія, соціум, людина.

Постановка проблеми. Сучасні процеси реформування системи освіти потребують ґрунтовного вивчення досвіду трансформаційних процесів попередніх епох задля виявлення і врахування позитивних тенденцій та неповторення негативних наслідків, теоретичного обґрунтування стратегічних орієнтирів на основі розробки методологічних засад освітньої галузі. Водночас вирішення цих завдань є базовою основою існування і розвитку

національної культури. Саме культуроцентричний характер є визначальним у соціальному, політичному та економічному положенні країни. У цьому контексті система освіти виступає одним із соціальних інститутів вироблення культури, в свою чергу культура є своєрідним механізмом трансляції соціального досвіду, відповідно має педагогічну складову. У цьому контексті набувають актуальності дослідження, спрямовані на вирішення нагальних проблем у сучасній культурній ситуації, серед яких – відповідність системи освіти новим суспільним перетворенням, новій соціокультурній ситуації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням філософії освіти, визначення стратегічних завдань сучасних освітніх перетворень присвячені праці вітчизняних вчених: І. Беха, І. Зязюна, В. Кременя, В. Кузя, В. Курила, В. Огневюка, О. Сухомлинської та ін. З огляду того, що система освіти є основною складовою соціокультурного творення, у виробленні гуманітарного знання окреме місце посідає питання «культурології освіти» та «педагогічної культурології» (зарубіжні вчені: А. Аріарський, В. Бенін, Г. Бірженюк, І. Відт, Є. Жукова, М. Тарасова та ін.).

Мета статті – здійснити теоретичне узагальнення проблеми взаємозв'язку, взаємовпливу феноменів культури та освіти, обґрунтувати доцільність врахування культуроцентризму в гуманітарному знанні та педагогічному зокрема, розкрити відповідність процесів стратегічного планування актуальних освітніх парадигм із соціологічним і культурологічним визначенням мети освітнього процесу.

Виклад основного матеріалу. У цьому відношенні складність конкретизації дефініції «культура» полягає у великій кількості його трактувань, їх різноманітних, багатоаспектних відповідно до наукових напрямів та шкіл, історичних періодів, методологічних принципів тощо.

Американські дослідники А. Кребер і К. Клакхон зібрали більше 250 визначень культури. У 1996 р. А. Кармін нарахував вже 1500 визначень, диференціювавши їх на описові, антропологічні, ціннісні, нормативні, адаптивні, історичні, функціональні, семиотичні, символічні, герменевтичні, психологічні, дидактичні, соціологічні [9].

Кожен історичний період відповідно до філософських концепцій декларував свою внутрішню логіку щодо сутності культури як соціального феномену.

З кінця XVIII ст. культура розглядається як важливий аспект життя суспільства, що безпосередньо пов'язаний із способом здійснення людиною діяльності різного змісту, спрямування, використаних засобів, результатів. Культура мислиться як: 1) процес розвитку людського розуму і розумових форм буття (французьке Просвітництво); 2) історичний розвиток людської духовності – еволюція різноманітних форм свідомості, які забезпечують прогрес людства (німецький класичний ідеалізм та романтизм, німецьке Просвітництво); 3) автономна система цінностей та ідей, що визначає тип соціальної організації (неокантіанство, А. Вебер, П. Сорокін, А. Тойнбі, О. Шпенглер та ін.). У кінці XIX і першій половині XX століття при вивченні проблематики культури філософи і науковці почали використовувати праці з антропології, етнології, теорії систем, семіотики, теорії інформації (культурна антропологія – Е. Тейлор, Ф. Боас, А. Кребер; структурний функціоналізм – Б. Малиновський, Р. Мертон, Т. Парсонс; структуралізм – К. Леві-Строс, М. Фуко; неофрейдизм, постмодернізм тощо) [14, с. 28].

Підставно і всебічно висвітлив підходи до вивчення культурно-історичного процесу Ю. Богуцький у напрямі критичного аналізу основних історичних і культурологічних шкіл та напрямів, що розглядають антропологічні теорії та культури, що дало нам змогу виявити необхідні відомості для подальшої розробки методології вивчення явищ «культура» і «цивілізація». Маємо на увазі культурно-історичний напрям (історична школа); історичну антропологію; історичну культурологію; еволюціоністські теорії культури і в їх межах – концепція анімізму, концепція еволюціонізму Г. Спесера, французька соціологічна школа, амстердамська школа, неоеволюціонізм; дифузійні і в межах цього напрямку – історико-географічний напрям, теорія міграції, вчення про культурні кола, теорія культурних ареалів, геополітична школа, морфологія культури, міфологічна школа, теорія загального та окремого розвитку, історично орієнтований напрям, американська історична школа, фінська школа;

функціональний підхід до вивчення культур (функціоналізм, структурно-функціональний метод); біологічний напрям і в його межах – культурний релятивізм; марксистська теорія; психоаналітичний напрям (фрейдизм) і в його межах – власне фрейдизм; неофрейдизм [4, с. 50].

З одного боку, культура не тотожна суспільству, а є лише особливим аспектом соціального життя, а з другого, культура пронизує всі без винятку стани соціального повсякдення, і немає жодного соціального феномену, який був би ізольований від впливу культури, не ніс би на собі відбитку її дії [11, с. 17].

Будучи виявленням способів і норм соціальної організації та регулювання життєдіяльності суспільства, культура має низку функцій: соціально-регулятивну, комунікативно-репродуктивну, ціннісно-орієнтаційну та ін. Культура не зводиться лише до результатів діяльності, це і сама діяльність: саме так вона представляється нам як світоглядна, політична, технологічна, виробнича, культура людського спілкування, екологічна, правова, художня та ін. Культура є продуктом суспільної діяльності, незалежно від того, в якій формі – колективній чи індивідуальній – вона здійснювалася. Тому головна родова ознака культури – це неприродне, діяльнісне, суспільне джерело її походження та розвитку, яке має загальний характер [4, с. 50].

Існує думка, що культура – це все те, що людина одержала не від природи, а за допомогою власного розуму. Як вважає Д. Антонович, «в широкому розумінні цього слова, культурою вважаємо все, що має людина чи громада людей не від природи, а вже від власного розуму і власної творчості як в царині матеріальній, так і в духовній, в царині громадського життя, звичаїв та побуту» [13].

Згідно з теорією Гайєка між біологічною еволюцією і культурою є принципова різниця: перша закріплюється і передається генетично, при цьому набуті ознаки не успадковуються, друга ж передається не генетично, а за допомогою інформаційного механізму. Важлива обставина, яка цим визначається, полягає у тому, що в культурі виявляється можливою передача навичок, традицій – загалом інформації – набутих упродовж життя індивідом. Це суттєво прискорює темп культурної еволюції порівняно з біологічною [10, с. 42].

Дослідження і вивчення культурних процесів є предметом культурології, яка оформилася в 60-х роках минулого сторіччя, зробивши своєрідним об'єктом вивчення соціально-історичні процеси розвитку суспільства і становлення людської особистості. Інакше кажучи, культурологія – це наука про взаємодію особистості, суспільства і культури.

Водночас, в рамках культурології виникли два напрями: гуманітарний і соціальний. Гуманітарний – літературознавчий, мистецтвознавчий напрям – своєрідне «шедеврознавство», яке займається розшифровкою духовних смислів світу артефактів у формі музичного чи художнього твору, пам'ятки архітектури чи писемності та ін. Можна сказати, що артефактами гуманітарної культури служать продукти елітарної свідомості. Соціальна культурологія – це дослідження еволюції масової свідомості людини як творця культури.

У рамках соціальної культурології виділяються три основні галузі, якими є: фундаментальна – це теорія і філософія культури. Вона досліджує найбільш загальні закономірності історичного і соціального буття, формулює її епістемологію – систему принципів, методологій, методів пізнання; антропологічна – досліджує культурне буття людей, нормативні зразки поведінки і свідомості; це більш емпіричний і вимірюваний рівень пізнання; прикладна, яка займається розробкою технологій практичної організації та регуляції культурних процесів [8].

З огляду на те, що основним носієм і творцем культури є людина, розглянемо освітній аспект засвоєння культури людиною та її трансляції від покоління до покоління. Тож звернемося до визначення, запропонованого вітчизняним вченим С. Гончаренком, який у вужчому розумінні розглядає культуру як сферу духовного життя суспільства, що охоплює насамперед систему виховання, освіти, духовної творчості, а також установи й організації, що забезпечують їхнє функціонування. Водночас під культурою розуміють рівень

освіченості, вихованості людей, а також рівень оволодіння якоюсь галуззю знань або діяльності [6, с. 248].

У структурі культури як феномену саме система освіти належить провідне значення. Стратегічне планування актуальних освітніх парадигм нерозривно пов'язано із соціологічним і культурологічним визначенням мети освітнього процесу. Сьогодні здійснюються численні спроби теоретично виявити особливості взаємозв'язку культури, освіти і соціуму. Перспектива розвитку гуманітарної науки XXI ст. пов'язана із вирішенням завдання оцінки значення культури у процесі реалізації освітнього плану людства [12].

Призначення культури – перетворення, якісна зміна і створення обох суб'єктів світовідношення – людини і світу. Освітній потенціал ідеалів культури розкривається як пізнання, спрямування ціннісних орієнтацій, наділення мовою спілкування, комунікативне єднання, повідомлення технологій діалогу та ін. Домінуючі ідеали культури визначають освітні ідеали, і змінити пріоритет у виборі домінуючих культурних еталонів можна лише через зміну освітніх ідеальних орієнтирів.

Ідеалоосвіта – це процес діяльнісного становлення еталону культури як ідеального репрезентанта світовідношення, актуального для більшого чи меншого числа індивідів. Для здійснення операції актуалізації еталону культури необхідний такий суб'єкт як людина. Людина створює еталон культури як актуальний, дієвий, а культурний еталон творить людину як суб'єкта ідеалоосвіти. Створюючи ідеали культури, людина одночасно стає і повноцінним суб'єктом культури, і суб'єктом соціуму, що підпорядковується реалізації комунікативної місії культури. Орган, що виконує функцію технологічного розкриття ідеалів культури в культурі – це освіта. Ідеали культури затребувані системою освіти, яка живе, технологізує, і тим самим, трансформуючи їх в освітні ідеали [12].

Таким чином, культура організовує соціум і підтримує його розвиток своїми ідеалами. У результаті постає можливість сформулювати закон соціально-культурної рефлексії: культура формує соціум, а соціум у відповідь забезпечує культурі можливість саморуху і саморозвитку. Відношення між системою культури і системою соціуму будується через систему освіти.

Ідеали, створені як основа системи культури у формі освітніх ідеалів, справляють сприятливий вплив на соціум. Так вибудовується ланцюг трансформацій: ідеал культури – освітній ідеал – соціальний ідеал. Ідеали культури приводять до появи соціальних ідеалів, тобто укріплюють систему соціуму за допомогою того іманентного освітнього потенціалу, яким володіють.

Система культури керує розвитком системи соціуму, генеруючи соціальні ідеали як форми прояву власної освітньої активності. Система соціуму і система культури перебувають у тісному взаємозв'язку. Ідеали культури трансформуються у соціальні за допомогою освіти [12].

Як відомо, педагогіка – це не лише сфера наукових досліджень, пов'язаних із вихованням, навчанням і освітою. Вона являє собою частину гуманітарного знання і одночасно виступає частиною культури. Педагогіка як наука займається вивченням закономірностей свідомої цілеспрямованої передачі соціального досвіду (тобто змісту культури) з покоління в покоління. Тобто, будучи частиною культури, педагогіка, з одного боку, слугує виробленню і розвитку культури, з іншого – виступає базою збереження чи змінення традиційних культурних цінностей [7].

Педагогічна культурологія являє собою сферу гуманітарного знання, що виступає в якості методології соціокультурного вироблення, що вивчає загальні закономірності педагогічного процесу, спрямована на отримання систематизованих знань про форми і методи трансляції соціального досвіду і яка розробляє варіанти практичної організації культурно-освітньої практики [2].

I. Відт розробила структуру рівнів педагогічної культурології: на рівні фундаментальних завдань – це обґрунтування освіти як феномену культури, виявлення морфології освітньої сфери (а не вузької інституційної системи) як підсистеми культури; на рівні антропологічних завдань – виявлення еволюції людського знання у всіх культурно-

освітніх середовищах (а не лише власне системи освіти). На рівні прикладних завдань – розробка технології модернізації освітньої сфери у відповідності із закономірностями культурної еволюції і сучасного культурного етапу [5].

З названого розуміння випливає, що в основі конкретних форм і методів професійної діяльності суб'єктів педагогічного процесу завжди лежить певний, історично сформований соціокультурний комплекс. Механізми та закономірності функціонування цього соціокультурного комплексу роблять визначальний, хоча і не завжди прямий, вплив на систему освіти, задаючи межі її виховних та освітніх можливостей. Але класична педагогіка ці механізми, закономірності та кордони не досліджує. Вони являють собою предмет педагогічної культурології [2].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, система освіти є визначальною у виробленні, збереженні та передачі соціокультурного досвіду, разом з тим є складовою загального культурного процесу. Це вмотивовує необхідність дослідження та вироблення методологічних засад та технологій протікання освітнього процесу у напрямі засвоєння культури людиною та її трансляції від покоління до покоління. Встановлено, що стратегічне планування актуальних освітніх парадигм повинно нерозривно бути пов'язано із соціологічним і культурологічним визначенням мети освітнього процесу.

Список використаних джерел

1. Бенин В. Л. Педагогическая культурология: курс лекций \ В. Л. Бенин. – Уфа: БГПУ, 2004. – 67 с.
2. Бирженюк Г. М. Педагогика постижения культуры \ Бирженюк Г. М. \ Педагогика. – 2012. – № 2. – С. 116-121.
3. Богуцький Ю. П. Стан та перспективи розвитку культури в Україні / Юрій Богуцький. – К. : ДАККіМ, 2004. – 145 с.
4. Видт И. Е. Образование как феномен культуры: эволюция образовательных моделей в историкокультурном пространстве: дис. д-ра пед. наук. – Тюмень, 2003. – 198 с.
5. Гончаренко С. У. Український педагогічний енциклопедичний словник. Видання друге, доповнене й виправлене \ С. У. Гончаренко. – Рівне : Волинські обереги, 2011. – 552 с.
6. Жукова Е. Д. «Культурология образования» и «педагогическая культурология»: поиск идентичности \ Жукова Е. Д. \ Современный университет: теория и практика. – Режим доступу: lib.herzen.spb.ru/text/zhukova_1_13_27_31.pdf
7. Жукова Е. Д. Педагогическая культурология в структуре культурологического знания \ Жукова Елена Дмитриевна. Режим доступу: www.culturalnet.ru/...g_files/Zhukova_V_4congress.doc
8. Кармин А. С. Основы культурологии. Морфология культуры \ Кармин А. С. – М. : Изд-во «Экзамен», 2002. – 544 с.
9. Свідзінський А. В. Самоорганізація і культура / А. В. Свідзінський. – К. : Вид-во ім. Олени Телegi, 1999. – 288 с.
10. Стьопкін В. Культура \ В. Стьопкін \ Психологія і суспільство. – 2015. – № 1. – С. 16-25.
11. Тарасова М. В. Образовательная реализация идеалов культуры в системе социума \ Тарасова М. В., Кудашов В. И. \ Философия образования. – 2014 – № 6. – С. 94-105.
12. Українська культура: лекції за редакцією Дмитра Антоновича \ Пам'ятки історичної думки України. – Київ, 1993. – 183 с.
13. Фурман А. Соціальна культура \ Фурман А., Моршаківа О. \ Психологія і суспільство. – 2015. – № 1 – С. 26 – 36.

References

1. Benin V. L. (2004). Pedagogicheskaya kulturology: Lectures. Ufa: BHPU, 67 (in Russ.).
2. Byrzhenyuk G. M. (2012). Pedagogika postyzhenuya culture. Pedagogy. (in Russ.).
3. Bogucki Y. P. (2004). State and prospects of development of culture in Ukraine Kyiv.
4. Vyd't E. I. (2003). Education as culture phenomenon: Evolution of educational models ystorykokulturnom space. Tyumen.
5. Goncharenko U. S. (2011). Ukrainian Pedagogical Encyclopedic Dictionary. Second edition, enlarged and corrected. Rivne.
6. E. Zhukov "Culturology education" and "pedagogicheskaya kulturology": Search ydentychnosty. Modern unyverrsytet: Theory and Practice. Access: lib.herzen.spb.ru/text/zhukova_1_13_27_31.pdf (in Russ.).
7. Zhukova E. Pedagogicheskaya kulturology in the structure of knowledge kulturolohycheskoho Access: www.culturalnet.ru/...g_files/Zhukova_V_4congress.doc (in Russ.).
8. Carmine A. (2002). Principles of cultural studies. Morfolohyya culture. Moscow.
9. Svidzinsky A. V. (1999). Self-organization and culture. Kyiv.
10. Styopkin V. Culture (2015). Psychology and society.
11. Tarasova M. V. (2014). Obrazovatel'naya Implementation ydealov culture in the system sotsyuma Philosophy of Education. (in Russ.).
12. Ukrainian culture lectures, edited by Dmitry Antonovich (1993). Places of historical thought Ukraine. Kyiv.
13. Furman A. (2015). Social culture . Psychology and society. Kyiv.

KRAVCHENKO Oksana,

Ph.D., associate professor, dean of social and psychological education Uman State

Pedagogical University named Paul Tyczyn

e-mail: okskravchenko@mail.ru

CULTURE IN THE EDUCATIONAL HUMANITIES

Summary. Introduction. The article theoretical generalization relationship problems, interference phenomena of culture and education, taking into account the rationale kulturotsentryzmu in Humanities and Teacher particular disclosure pursuant strategic planning processes of current educational paradigms of sociological and cultural goals of the educational process definition.

Purpose. Make theoretical generalization relationship problems, interference phenomena of culture and education, to prove feasibility consideration kulturotsentryzmu in Humanities and Teacher particular reveal matching strategic planning processes of current educational paradigms of sociological and cultural goals of the educational process definition.

Results. On the one hand, culture is not the same society, but only a particular aspect of social life, and on the other, the culture permeates each and every state social everyday life, and there is no social phenomenon that would be insulated from the effects of culture, not the nose would have a footprint its actions. As detection methods and rules of social organization and regulation of society, culture has several functions: social, regulatory, communicative reproductive, value-orientation and others.

Originality. Make theoretical generalization relationship problems, interference phenomena of culture and education.

Conclusion. Thus, the education system is decisive in produced, stored and transfer of social and cultural experience, however, is part of the general cultural process. This vmotyvovuye need for research and development of methodological principles and techniques of the educational process in the flow direction of assimilation of human culture and its transmission from generation to generation. It is established that strategic planning of current educational paradigms must be closely related to the sociological and cultural goals of the educational process definition.

Key words: education, culture, teaching cultural studies, society, people.

Одержано редакцією 27.05.2016

Прийнято до публікації 28.05.2016

УДК 37.378

ЦИМБРИЛО Світлана Михайлівна

кандидат педагогічних наук, доцент

кафедри іноземних мов

НУ «Львівська політехніка»

e-mail: svitlana.ts77@gmail.com

ПОЛІКУЛЬТУРНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ В ОСВІТНЬО-ВИХОВНОМУ СЕРЕДОВИЩІ ВИЩОГО ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Анотація. У статті висвітлено особливості та структурні компоненти полікультурного виховання студентів в освітньо-виховному середовищі вищого технічного навчального закладу. Доведено, що моделювання полікультурного виховання студентів в освітньо-виховному середовищі вищого технічного навчального закладу базується на низці принципів (гуманізації, природовідповідності, культуровідповідності, виховуючої діяльності та ін.). Обґрунтовано інтегровані педагогічні принципи формування змісту полікультурного виховання студентів вищих технічних навчальних закладів. Виділено компоненти полікультурної вихованості студентів вищого технічного навчального закладу (мотиваційний, знанневий, ціннісний, ситуативний і рефлексивний). Виокремлено блоки методів полікультурного виховання студентів вищого технічного навчального закладу. Теоретично обґрунтовано відповідні педагогічні умови та шляхи їх реалізації на практиці. Показана доцільність впровадження освітньо-виховного мета предмету «Полікультурна компетентність інженера».